

PA TOU

la revista de la gent jove

número 8
Estiu 2010

Editorial

Aquí va un Pa tou ben fresquet per aquest estiu, amb algunes seccions habituals i algunes novetats (com l'apartat d'entrevistes que inaugura en Lluís Mestres). Tornarem amb els primers freds i esperem poder comptar amb vosaltres, tant com a lectors, com participant en la creació de la revista amb els vostres textos i imatges que ens podeu fer arribar al correu electrònic patou@ajarbucies.cat o a l'Esp@i Jove (a l'Hotel d'Entitats).

Sumari

Sense títol (aquarel·la) Davínia.....	1
Insomnis 2 Glòria Clapés.....	3
Història contemporània de Catalunya segons la Trinca. Vuitena part: <i>L'IVA</i> Trincaire.....	4-6
Crònica del petit infern. N'Orfeu particular Maria Cabrera.....	7
Entrevista a Titot Lluís Mestres.....	8
Beatus IIIe. El(s) valor(s) de menar un hort Marc Garriga.....	9-11
Espanya ens rebutja Guillem Mataró.....	12
Nits estranyes (I) Josep L.....	13-14
Mike, l'informàtic Adrià Ribatallada.....	15

Han col·laborat en aquest número:

Glòria Clapés
Adrià Ribatallada
Josep L.
Roser Puigdevall

Roser Ortiz
Trincaire
Davínia
Maria Alcaraz

Maria Cabrera
Guillem Mataró
Lluís Mestres
Marc Garriga

Insomnis 2

Maria Sabina, sacerdotisa de los hongos mágicos, 1894-1985, Oaxaca, Mex. No vull fugir de mi mateixa, però el time goes back so slowly I don't know what to do with myself. Espero que tornis dia i nit.

Dins d'una paperina de llardons una llúdriga lladra i cau un llampec damunt del llop de la llàgrima llastimosa que llepa el llimac ecs quin fàstic enllustrat i llefiscós. Per què? Per què no saben dir Meritxell i diuen Meritxel si saben dir llamada amb ll? Què costa? Altra vegada sense son. Gossa, almenys et cansessis durant el dia i dormiries plana. Xerostomia, a la nevera. Suc de taronja. No, suc no. Aigua. Que sinó t'hauràs de rentar les dents altra vegada per allò de la càries i el sucre. Sinó sortirien estreptococcus a les dents, però més aviat tinc lactobacillus, que són unes càries de la mare de déu santíssima: mitjana anual de 3 dents corcades. Empastant i pagant trinco-trinco i jo que li dic a la dentista feliçment rient, mostrant una dentadura mig groga mig plata de pena: "Escolti, ja que pago, per què no fa el favor de fer-me l'empast blanc?" Als 40 dentadura postissa. Per Reis demanaré un raspall de dents elèctric.

Vaig agafar la bicicleta i vaig fer-ho. Vaig fer com els nens del Sorral. Avall va baixada de ca l'Avellaneda avall, empinadíssima pendent, a tota castanya, pedala G, que tu ets tan guai i valenta com ells, cop de manillar, trompu i aterriçada de free fall espectacular amb clavada de dents a terra. Hi vaig deixar una dent i ningú la va trobar. Carta pels angelets: m'ha caigut la dent, però no la he trobat, no puc deixar-la sota el coixí, però juro que m'ha caigut i no dic mentida, ho juro davant de Déu. Encara es fa això de les dents i els angelets?

Res t'ha de fer por. Fora pors. Agafa la bici, pedala, trompeja, aterrisa, tu pots? ueaaaah La Maria Sabina mira avall mentre es fuma un petardo. La veig. Una flor no fa estiu, xai xirué, xabuiro, xerostomia, xaaiaaa jaaau, sina xina, xurro, xuixo, ximpanzé grata't el cul si et fa pessics. Tens pessics. Els de barna no ho entenen que tinguis pessics i et gratis perquè resulta que a ells els pica i es rasquen i a mi si em pica és que em cou. En canvi ells diuen que el pessic és de quan et pessiguen, no pas de fer-te pessics. Clar, i quan dius fa fressa, a Cerdanyola hi fa maduixa.

Tremolo, és por. No, burra. És fred. Sembles burra a vegades.

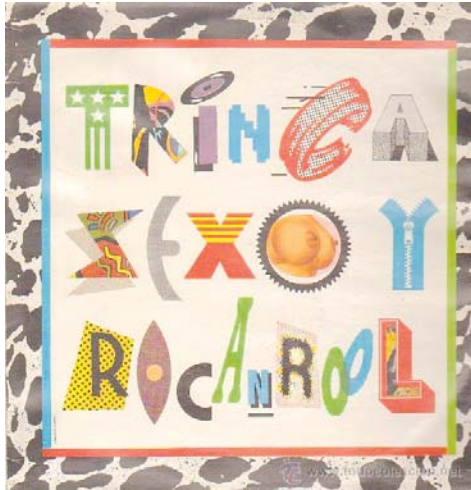
Burro. Al burro li dius dreta i ell a l'esquerra. Si mundes un burro sense sella et fa votar fins que el cul et va al coll de la bèstia i cedeix pel pes i et fum a terra i t'esgarrinxes i el maluc a fer punyetes, que ho sé jo que vaig fer el gran prix d'ases de festa major. Amb el pagès de ferro el cul el tenia ple de blaus. Burra jo de muntar un burro. Escolta'm tu, burro, perquè no em fly me to the moon around the world around the stars? Muntaré un burro amb moto i gas amunt dans le ciel penché sur nous, mon petit xuxú, my brown xugar. Que una flor no fa estiu però un amor pot durar tota la vida. Què? Què dius ara? Com? Goita, que cunilingus no és lingus in culu.

■ text: Glòria Clapés
imatge: Roser Puigdevall

Història contemporània de Catalunya segons la Trinca

Vuitena part: L'IVA

Ai, que l'IVA, ja ha arribat!
Ai, que l'IVA ja és aquí!
un impost enrevesat
que és difícil perquè sí.

I si encara tens problemes
per poder-lo calcular,
ens escoltes un moment
i t'explicarem com va.

Resta-li el gravament del passiu acumulat,
sobre la base imponible de l'import quantificat,
amb la prorrata transitòria singular
deduïda de la quota del valor amortitzat.

Suma-li els descompte del valor incrementat,
a la derrama actualitzada del producte facturat
i li afegeixes quatre duros sobre el guany
per si un cas t'equivoquessis, que no fóra res
d'estrany.

Quan arribi la liquidació
s'ha de calcular amb molta atenció,
perquè el superàvit dels actius i dels passius
sigui la quota tributària més el plus de la
inflació

Si has de reclamar devolució,
això simplifica la qüestió:
treu el coeficient del percentatge de la taxa
del barem que s'aplica sobre cada operació.

I amb un carro ple de patracols i paperassa
decidit vas cap a Hisenda,
quan arriba el gran moment ineludible i esperat
de fer efectiu el requisit de tributar,
se li suma, se li resta,
se li puja, se li abaixa,

se li apunta, se li esborra,
se li tomba, se li gira,
t'ho repasses i t'ho miris com t'ho miris
sempre et tocarà pagar.

Que t'ha entès? Que hi tornem?

Fot-li esgarrapada al gravamen submergible
i estomaca-li la quota a la base disponible.
La prorrata me l'enganxes pel ganyot
i li esclafes els barems amb la tassa del burot.

Treu-li la freixura al passiu acumulat,
repercuteix amb mala llet el percentatge facturat
i l'IVA me l'amarres al taulell
i li endinyes la derrama agafant-lo pel clatell.

Quan arribi la liquidació
s'ha de calcular amb molta atenció,
perquè la trompada que li clavis a la quota
tributària
produeixi una inflació.

Si has de reclamar devolució,
això simplifica la qüestió:
trinxa-li la base i estossina-li la quota,
a l'impost que borineja sobre cada operació.

I amb un carro ple de patracols i paperassa
decidit vas cap a Hisenda,
quan arribi el gran moment ineludible i esperat
de fer efectiu el requisit de tributar,
se li suma, se li resta,
se li puja, se li abaixa,
se li apunta, se li esborra,
se li tomba, se li gira,
t'ho repasses i t'ho miris com t'ho miris
sempre et tocarà pagar.

Història contemporània de Catalunya segons la Trinca

Vuitena part: L'IVA

L'IVA (Impost sobre el Valor Afegit) es va implantar a Espanya l'any 1986, any de publicació del disc Trinca, sexe i rocanrol, en el qual s'inclou aquesta cançó de La Trinca. Ara que entra en vigor la reforma d'aquest impost, ens ha semblat oportú repescar aquesta lletra de La Trinca i aprofitar per fer un repàs a aquest element bàsic de la història econòmica del nostre país.

L'IVA és aplicat a molts països i a la Unió Europea és molt generalitzat. És un impost indirecte imposat sobre el consum que recau sobre el consumidor final. Té el propòsit de gravar el valor afegit o incorporat per cada empresa o professional en el procés de producció i venda. És un impost general (s'exigeix igualment sobre totes les fases del procés productiu), neutral (independentment del procés de producció i venda l'impost representa un percentatge uniforme del preu: no s'acumula en les successives etapes de producció) i de gran capacitat recaptadora (representa una bona part dels ingressos en impostos).

La Llei de pressupostos de l'Estat 2010 va pujar l'IVA amb efectes de l'1 de juliol d'aquest any. El tipus "general" passarà del 16% al 18% i és d'aplicació a gairebé la major part de productes i serveis: mobles, cotxes, electrodomèstics, tabac i begudes, roba, elements de decoració, professionals, ordinadors, etc. El tipus reduït que actualment està en el 7% passarà al 8% i s'aplica a transports, cinemes, perruqueries, habitatges, establiments d'hoteleria, aliments i animals per al consum (excepte els que pertanyen al grup del 4%), neteja o autopistes. El tipus del 4% no varia, i aquest s'aplica als aliments i a béns i a serveis de primera necessitat (pa, verdures, formatge, llet, llibres, medicines, etc.).

Aquesta llei es va donar a conèixer fa més de mig any. L'anunci anticipat en sis mesos pot semblar curiós, però no ho és tant si pensem en l'efecte psicològic del "compri avui que demà serà més car". És una incògnita quina repercussió real tindrà la pujada de l'IVA, tant sobre la recaptació d'impostos, com sobre l'augment de la inflació que provocarà, o el seu

Història contemporània de Catalunya segons la Trinca **Vuitena part: l'IVA**

efecte negatiu sobre el creixement de l'economia i l'augment de l'atur. Respecte a la recaptació de l'IVA l'efecte serà doble: d'una banda augmentarà la recaptació per la pujada dels tipus, però, al contrari, la pujada tindrà l'efecte de disminuir la recaptació a causa de la contracció del consum i la inversió. Quin dels dos efectes guanyarà, no ho podem saber... Pel que fa el seu efecte sobre la inflació, la pujada de l'IVA majoritàriament es traslladarà als preus finals dels productes i serveis, provocant una alça en l'IPC. Encara que és cert que la repercussió dependrà del sector i que en alguns productes, els fabricants no podran traslladar la pujada de l'IVA als preus per evitar una caiguda de les seves vendes, això provocarà una reducció dels marges empresarials, i en molts casos, originarà la seva entrada en pèrdues; en altres empreses provocarà un increment dels costos, per exemple en petits empresaris. Per aquest motiu la pujada perjudica més les empreses en sectors econòmics més febles i les PIMES.

Respecte a l'efecte de la pujada sobre la disminució del creixement econòmic en el segon semestre de l'any, la cosa està clara: la pujada d'impostos frenarà el consum i l'activitat. La pujada disminuirà el consum i la inversió i, per tant, també la producció; i disminuirà l'ocupació.

S'ha calculat que per a una família amb pautes de consum normal, la pujada de l'IVA li suposarà una despesa d'entre 290 i 338 euros, encara que és clar que això dependrà de l'"estructura" de despesa tingui la família.

Segons les últimes dades estadístiques, la despesa mitjana de les famílies va destinada en un 80% a despeses de béns de consum gravats a partir de juliol amb el 8% i el 18% d'IVA (productes que els afecta l'augment) i el restant 20% de la renda es destina a la compra d'aliments i begudes (el tipus dels quals no variarà).

Com veiem, una pujada d'IVA és una mesura que afecta a les economies domèstiques, ja que suposa l'encariment generalitzat dels béns de consum. L'aparició de l'IVA l'any 1986 ja va suposar una dràstica pujada de preus. El problema ve quan la pujada dels impostos no va acompanyada d'una millora generalitzada de les prestacions (és a dir, quan paguem més a l'Estat, però no rebem a canvi més serveis gratuïts, sinó que els diners es gasten en no sabem què)...

Cròniques del petit infern

N'Orfeu particular

a la Roser Callís,
un infant molt gran.

1

Orfeu es passeja
de fa ja molts anys
pels redols més recòndits
de l'infern seu privat:
i els reconta amb sa música,
detall a detall.

2

Orfeu és atàvic,
Orfeu és tempsut:
té tota la pena dels homes
dintre el seu llaüt,
diu totes les nostres tristeses
amb veu de vellut.

3

De l'orc on habita
en sap els secrets:
les comalades més dolces,
els fondos punyents,
les veritats que són crues,
les mentides ardents.

4

Una única cosa
no pot recontar
(i ho confessa en veu baixa,
de por que li fa):
la seva ombra, tan fosca,
no gosa mirar.

5

La por que esgarrapa,
la paüra que el pren
és certa com l'alba,

el bosc o el coltell:
és perdre el que estima,
allò que ell més tem.

6

I és que una vegada,
no sé quants anys fa,
s'aimia, qui tant desitjava,
a ser fosca espessa
d'un àvol, furtiu, sol esguard
Orfeu condemnà.

7

Per un gest en fals,
i en un sol segon,
el que Orfeu, *s'oscureddu!*,
al món més volia
en l'obaga veu fondre's,
com neu sota el sol.

8

I així Orfeu camina
pels jorns condemnats:
algun horabaixa,
quan el sol ja se'n va,
la seva ombra dibuixa
el que ell mai no tindrà.

***

s'oscureddu: 'el mesquinet', en sard.

***

L'Alguer, Sardenya
desembre i 2008 - febrer i 2009

■ poema i fotografia: *Maria Cabrera i Callís*
pintura: *Maria Alcaraz i Frasset*

<http://roserortiz.blogspot.com>

-Nom i cognoms:

Francesc Ribera i Toneu

-Data de naixement:

26 de juny de 1967

-Tens molt bona relació amb la gent, per què?

Hi ha gent amb qui tinc més bona relació que d'altra, com tothom, però procuro estar bé com amb més gent, millor.

-Per què cantes ?

Perquè és una manera al meu abast de dir coses i que m'escoltin.

-Cantimplora, és un grup o...

És una animalada.

-De què ve Titot?

Això no t'ho diré.

-Mesclat, com es va formar el grup?

Teníem ganes de fer coses diferents i feia temps que ens ballava pel cap fer alguna cosa amb

música popular. I Brams? D'això fa molts anys. Vàrem muntar Brams perquè era el somni de tothom però nosaltres vàrem tenir empena, cançons i sort.

-Quan vas començar a dedicar-te al món de la música?

Com a afeccionat fa 19 anys, professionalment en fa 14 o 15.

-Tens carnet de cotxe?

Sí que en tinc.

-Què se sent en pujar a dalt l'escenari ? Suposo que molta emoció, no?

Sí, molta, costa d'explicar. És com si anessis a fer una cosa molt grossa

-Per anar acabant... digues-me els components de Mesclat i de Brams...

BRAMS; David Rosell, Albert Vila, Guillem Vernis, Xevi Vila, Jordi Castilla, Sergi Beringues i jo. MESCLAT; Joan Reig, Carles Belda, Marcel Casellas, Pep Toni Rúbio, David Rosell i jo.

■ entrevista: *Lluís Mestres*
foto: *Roser Ortiz*

Beatus Ille

El(s) valor(s) de menar un hort

Ara que és estiu és un bon moment per anar a mirar els horts, per parar-s'hi a fer el badoc. Viure en un poble és qualitat de vida. Anar a passejar i contemplar els horts els capvespres d'agost és qualitat de vida. Mirar qui té els fesols més macos o les tomaqueres més ufanoses pot ser un bon divertiment estiuenc. Això, però, no es pot saber fins que no es duen uns quants anys vivint a ciutat. És com tot: no ho valeres fins que has deixat de tenir-ho.

Amb un primer paràgraf així, qualsevol diria que sóc un barceloní de cap a peus, o de tota la vida. Un pixapí. Per sort, quan visc a Barcelona, el meu ús de pronoms febles encara és prou prolífic perquè afirmen amb rotunditat que jo no sóc de Barcelona. Ni d'un lloc ni d'un altre. Deu ser que sóc bord, una barreja. A mi, ja m'està bé. Intentem quedar-nos amb el millor de cada casa.

I precisament una de les millors maneres de notar la qualitat de vida d'Arbúcies és anar a veure verd, a passejar pels horts. Un bon lloc per fer-ho és el rec de la plana, de cap a cap, si es vol. Quan vivia a Arbúcies, d'adolescent, hi anava sovint a passejar la gossa. Ara, sense gossa ni adolescència, hi vaig a fer el badoc. Hi passegen avis, dones que van a caminar, canalla que juga al rec... però poca gent jove, molt poca, fixeu-vos-hi.

Caminant vora el rec es té una bona perspectiva del poble, una bona vista en general, zones ombrades, estones de sol, algun banc, la Font del Ferro... què us haig d'explicar? Es poden comparar també les diferents filosofies a l'hora de menar un hort, s'hi pot fer, al llarg de tot el rec, tot un màster en horticultura. Amb una mica de sort, fins i tot, pots trobar-te el respectiu pagès (bé, pagès..., potser hauríem de dir "persona que mena un hort") de cada feixa i tenir-hi una conversa. Són els organitzadors d'aquell petit món, d'aquell cosmos, que han ideat ells, que fan i veuen créixer a poc a poc. Són els demiürgs de la seva parcel•la de realitat.

Si us hi feixeu bé, podreu veure-hi una competició implícita, una lluita silenciosa, una enveja amagada, per veure qui té l'hort més bonic, quin hort fa més goig. Cal, però, escoltar bé els comentaris de cada demiürg hortolà. Si han fet una llei de tomàquets i no una altra perquè en lleva més, si fer pujar els fesols amb canyes o aspres i per què, si és millor fer els enciams damunt les rases o directament a terra (penseu-ho bé, perquè si es rega a manta...), si esporgar més o menys els fruiters (i deixar-los anar amunt o no), un

hort ben cavat o mal cavat, i un llarg etcètera. S'hi pot percebre de seguida un esperit agonístic, un afany de competició amb el veí del costat. El recull dels arguments seria una bona recerca. Cal escoltar-los amb paciència (la gent jove no ho solem fer). L'hort com a aparador, la vanitat verda, una manera d'estofar l'ego.

Barcelona també és un aparador. Ho penso moltes vegades. És una ciutat més preocupada per la imatge que ofereix que per la gent que hi viu. Aparentar. Vendre. És un tema per a un altre dia. No res comparable amb els horts del rec de la plana, amb tot. La gent jove també ens hem convertit en un aparador. Aparentar, vendre'ns. Estem més preocupats per la imatge que oferim, i per competir amb aquesta imatge, que no pas per ser persones i viure la vida. Que cadascú es miri el seu Facebook, si no. Altre cop, no res comparable amb els horts del rec de la plana.

A més a més, el jovent ni mena un hort, ni té interès per la gent que ho fa (i, en general, per la gent gran). Menar un hort exigeix dedicació, constància, esforç, molta paciència, avesar-se al possible fracàs, ser metòdic... i, ai las, la gent jove no en volem saber res de tot això. Menar un hort també requereix, s'ha de dir, creativitat, passió, satisfacció, aprenentatge, consciència de les petites coses. Però el preu a pagar és massa alt per a un jove que viu en la nostra societat, la societat de l'emoció instantània, absolutament dependent de la motivació i incapaç de ser emocionalment independent.

Voldria trenar aquí dues lectures d'estiu i una passejada pel rec de la plana. A veure si ens en sortim. La passejada ja l'estem explicant (és l'excusa), els llibres són *El culte a l'emoció*, de Michel Lacroix, i *Egosurfing*, Premi Josep Pla d'enguany, de Llúcia Ramis. Expliquen dos dels grans negocis del capitalisme que vivim. El primer és una anàlisi de la societat actual a partir de la crítica a la sobrevaloració que fem de les emocions (ràpides, fortes, efímeres), al fet de necessitar-ne cada cop més i de millors i l'oblit que això suposa dels sentiments, més duradors, més treballats, més difícils d'aconseguir, contextualitzant-ho en la crisi de valors actual i posant l'accent en el negoci que suposa aquesta incessant necessitat (i per tant producció) de noves emocions. El segon és una novel•la que critica la creació de l'ego virtual (al messenger, als perfils, al facebook, etc.), com filtrem tot allò que no ens agrada, com vivim depenent de la xarxa i com

Beatus ille El(s) valor(s) de menar un hort

s'obliden les relacions socials "en directe". No us heu buscat mai entre cometes al Google? No diem res que sigui mentida, oi tant que no, però seleccionem minuciosament les veritats que publiquem. Res no és mentida, però tampoc és del tot veritat. (Cal triar bé la foto del perfil. Un massatge a l'ego.) El problema gairebé és filosòfic, oi? La novel•la ho analitza i es pregunta quina mena de relacions pot tenir gent que aspira a ser el que intenta semblar ser però que no és. Complicat. És a dir, volem ser tal com aconseguim que imaginin que som (un gran negoci, també, aquest de la imatge). Això ha d'acabar essent una patologia; potser ja ho és, potser fins i tot ja té nom. No ho sé.

Doncs bé, des d'aquí volem proposar una humil cura, una solució a la dependència de l'emoció

i a la frustració de no poder ser mai allò que fem veure que som: una passejada pel rec de la Plana. I, de passada, qüestionem aquests negocis capitalistes. Mira si és fàcil. Com aquell qui va a missa, si em permeteu la ironia, doncs anar a passejar pel rec de la Plana.

D'entrada, una bona pujada. Després cal contemplar els horts. A poc a poc. Observar cada planta, cada mata, cada dia una mica més grossa, sí, però impossible de veure-la créixer (això és bàsic). S'ha de regar, cada dos o tres dies, depèn del temps, i porta feina. Fixar-se en qui no ha regat i en com té l'hort. S'ha de cavar, també amb una certa regularitat, veure qui ho fa i qui el té fet una merda. Ser conseqüent. Entendre que tot se'n pot anar a pastar fang amb mitja hora de

Beatus ille Ei(s) valor(s) de menar un hort

pedregada, fer-se el càrrec que potser no hi haurà prou aigua. En fi, tampoc en sabem tant com per continuar, però ja es va entenent.

Escollar els pagesos, o aquests demiürgs de feixes. Deixar que se'n vantin una mica. Posar-ho en quarantena. Parar-se i pensar una mica. Si és estiu, posar els peus a dins del rec. Entendre que es pot fanfarronejar (una mica) de l'esforç de cada dia, de regar cada dos, d'estar al peu del canó i d'assumir la possibilitat de fracassar i Sant Tornem-hi, però que un no pot fer dependre el seu ego d'una imatge, d'un cos (per més hores al gimnàs que hi hagi al darrere), d'un perfil, d'una simpatia virtual (irreal), ni fer-ne una escala de valors i utilitzar-ho com a selecció amb la resta de persones.

És molt fàcil dir que hi ha "crisi de valors" (deixem l'econòmica per a una altra ocasió). Sembla que ho comencem a assumir. Sembla que l'esquerra ho comença a assumir. La dreta fa temps que ho diu, però a la seva boca, "crisi de valors" és una arma perillosa. A l'esquerra encara li costa assumir que s'ha equivocat. La crisi econòmica, per força, farà tornar aquests valors que havíem oblidat: estalvi, disciplina, sostenibilitat, esforç, control i autocontrol, esperit de sacrifici, coherència, previsió de pedregades, ser conseqüents, etc. És trist que hagi de ser així. No hem entès mai que per saltar s'ha de tocar de peus a terra. I hi torno, que ningú digui que això són valors "de dretes" perquè l'errarem, i fort.

"Crisi de valors" sembla una generalització. Hem sigut opulents, inconscients, especuladors, injustos, gasius, superficials, ganduls, despreocupats. I el debat de fons, que sembla que fa por abordar, és el del sistema, el capitalisme. Semblarà pamfletari, i segurament ho és, però no es pot créixer i créixer i créixer i créixer, i no sempre hi haurà aigua per regar, i s'ha de cavar cada dos dies, i si un any ha anat molt bé cal guardar-ne pel següent. I totes les frases boniques que vulgueu. No cal tenir carrera per entendre que no es pot créixer fins a l'infinit. Parleu amb aquests demiürgs que us trobareu passejant pel rec de la Plana. Em sembla que és la millor manera de concebre-ho, i amb una bona dosi de realitat palpable, valgui la redundància, que fa molta falta. Si us ofereixen una pera, mengeu-la, i assaboriu-la a poc a poc, o un préssec, és igual, mentre us expliquen la història d'una perera o d'un presseguer, si els esporguen gaire o no. I com que estem tan pamfletaris, rematem-ho: la terra pel que la treballa. I menys presumir, menys despreocupació, menys emoció fàcil, menys superficialitat i, si us plau, més consciència.

Ara fa mesos que jo no ho he fet, d'anar a passejar pel rec. Cada cop em costa més pujar a Arbúcies. La vida. L'últim cop, recordo que havia fet molt vent. Quan ha fet molt vent i els fesols estan creixent aspre amunt poden perdre el camí, quedar penjats malament, i cal, l'endemà de la ventada, reconduir-los un per un, fer que l'ull de la planta segueixi aspre amunt, això és, enfilat els fesols (un verb que, a mi, aquí, m'encanta). Enfilat els fesols. Doncs bé, jo era a l'hort del pare l'endemà de la ventada i provava el zoom de a la vora de la càmera digital (sí, aquella de quan sortís de la precarietat del Pans) amb els ulls de la planta, com es cargolaven a l'aspre. Sortien fotos originals. I el zoom és l'hòstia, de veritat. Després la penjaria al Facebook.

Em sembla que la imatge de la fesolera que s'enfila pot ser una bona metàfora per acabar.

"Sembles de Barcelona", em va etzibar el pare mentre jo feia fotos, engrescat com aquell qui no ha vist mai menar un hort.

■ Marc Garriga

Espanya ens rebutja

La sentència sobre l'Estatut semblava no arribar mai. Després d'un llarg serial de debats i deliberacions en el si del Tribunal Constitucional s'ha arribat a la desesperació i impotència social. Una vegada més ens giren l'esquena, o el que és el mateix, "se'ns pixen a sobre i diuen que plou". Per a aquells que encara no ho tenien clar ja seria hora de canviar el rumb dels nostres plantejaments polítics i plantar cara a Espanya. Les autonomies estan esgotades i el federalisme plural no té fonaments si la justícia escappa la norma bàsica d'una nació històrica com Catalunya.

Un Estat que es defineix com a "democràtic", d'acord amb l'article 1 de la seva Constitució, no pot trepitjar així com així la sobirania del poble de Catalunya. Si Espanya entén la democràcia a la seva manera, nosaltres n'hauríem d'aprendre. Potser el que caldria proposar a la classe política catalana a partir d'ara és no haver de demanar permís a Espanya en totes aquelles reclamacions a les quals vulguem aspirar els catalans. Feta la llei, feta la trampa.

No s'han de buscar fórmules legals dins la Constitució Espanyola que ens permetin algun dia o altre ser un estat independent. No cal perquè constitucionalment no les trobarem. La reticència legal, política i social dins l'Estat espanyol és massa significativa. Si volem crear un país independent l'hauréem de construir actuant fora del marc legal espanyol i amb caràcter unilateral. Però això no vol dir utilitzar indiscriminadament la violència i les armes. Simplement es tracta de buscar legitimació per part de les instàncies internacionals que justifiquin un procés unilateral cap a la sobirania plena. La UE pot ser una bona aliada si compleix els principis democràtics que la regeixen. I aquesta legitimació pot ésser possible si hi ha una majoria social catalana prou àmplia que reivindicui una comunitat política pròpia.

L'únic que li falta a aquest país és una qüestió d'identificació amb una mateixa realitat per a tothom, amb símbols idèntics i referents col·lectius per a tothom, amb independència de la identitat de cadascú. Una societat més lliure i justa requereix valors comuns i elements d'identificació, així com també qualitat de vida i un nivell de cohesió social. Per això una identitat catalana renovada no hauria de quedar reduïda a l'idioma o la cultura literària, sinó que s'hauria d'ampliar amb valors de la societat catalana actual com ara l'esforç individual, el treball, l'associacionisme... Des d'aquesta perspectiva no es tracta de menystenir el factor cultural o lingüístic, però si es vol construir una

identificació general amb el país, el benestar material, la qualitat de vida o la igualtat d'oportunitats han de formar part de la identitat del nou projecte nacional, es parli o no es parli català. D'aquesta manera la majoria social serà més abastable.

A partir d'ara toca posar l'horitzó nacional més lluny. Prou de sucursalisme espanyol. Hi ha d'haver el dia que Catalunya trenqui amb els decrets de Nova Planta encara vigents tres segles després de la seva promulgació. Espanya nega dia a dia l'autogovern i els drets nacionals de Catalunya. La reclamació de la independència és clara i imminent. Si fins ara l'Estatut era suficient per considerar-se l'instrument bàsic per a construir un projecte d'emancipació nacional, la proposta als nostres estimats parlamentaris és que demanin una constitució directament. Simplement per la nostra dignitat i respecte.

■ Guillem Mataró i Nogueras

Nits estranyes (I)

Jo fugia i fugia d'aquells éssers estranys que em perseguïen. Eren com ombres. No els podia veure. Però ells a mi sí. Era nit. Negra nit. Semblava com si portessin ulleres per veure-hi en la foscor. Per un moment en vaig poder veure un que sortia de darrere un arbre. Eren per tot arreu, esperant la sang calenta d'alguna víctima humana perduda en la foscor intrínseca del bosc. El meu jo més íntim plorava. Plorava de ràbia davant la impotència que es desprenia de la situació. Tot d'una, aquelles bèsties infernals van desaparèixer. Em vaig adonar que, de tant córrer, havia arribat a una clariana enorme enmig dels arbres. Un camp il·luminat per la claror de la lluna plena. Potser no podia tocar-los la claror? Em vaig estirar al bell mig del prat i vaig contemplar la immensitat de l'univers mentre els ulls se'm tancaven a una velocitat vertiginosa. Aquella nit vaig tenir un somni molt estrany: "Jo corria per un parc d'una ciutat, que semblava Budapest, amb un amic. De cop, dos homes amb moto passaven molt a prop nostre i un d'ells em va tocar, donant-me un cop considerable. Jo el vaig insultar i ell va baixar de la moto i em va començar a

perseguir amb els ulls carregats d'ira i odi. Tant bon punt em va atrapar em va començar a donar cops de puny i puntades de peu, mentre jo intentava escapar-me, cosa que vaig aconseguir en trobar una boca de metro. Allà vaig aconseguir enganyar-lo i quan el vaig sorprendre per darrere el vaig lligar a la barana de l'escala. Vaig trucar dos amics que vinguessin a encarregar-se d'aquell home i resulta que un dels dos col·legues era en David Bowie (recordeu que era un somni). De cop hi va haver una espècie de pausa en el somni i estava al Budapest del s.XVII. Aquell home de la moto era el cap d'una espècie de societat secreta basada en els criteris de les màfies actuals que controlava una bona part de la ciutat a base de xantatges i corrupció. Era l'enemic públic número 1. La gent el volia mort. També era el meu pitjor enemic, però no sé el perquè. Potser per allò de la moto? Però allò va passar uns segles més tard... El cas és que un dia vaig començar a seguir una criatura vestida de guarda reial però de l'estatura d'un Oompa Loompa que gesticulava mentre gemegava alguna cosa incomprensible. El vaig seguir fins a una torre del costat d'un

pont (que curiosament era el mateix pont on al costat hi havia la boca de metro) i vam començar a pujar l'escala de cargol de la torre que cada cop es feia més baixa fins al punt d'haver-me d'estirar al terra per avançar. Des d'allà amagat vaig poder veure com assegut en una cadira hi havia el meu gran enemic, amb una cadira al davant seu on hi havia asseguda una persona a qui desembolicaven la vena que li cobria el cap. Era el seu clon! Un home idèntic que ell. Però què veien els meus ulls? Estava mort? Només sé que després d'una altra pausa en el somni havien passat uns anys i a mi m'havien proclamat Rei. Era carnestoltes i la tradició era que el Rei sortís a fer una rua amb una careta com a disfressa. I no sé el perquè, però jo anava amb la careta del meu pitjor enemic que, encara no sé com, havia mort ja feia uns anys. La gent m'aclamava i em propiciava crits de suport. Però alguna cosa dins del somni em feia pensar que realment no estava mort; era un pressentiment, un instint de la consciència que no tenia mirall en el món real." I així s'acabava el somni. Em vaig despertar de cop, sense saber molt bé què estava passant. Què volia dir aquell somni? L'únic que sé és que encara podia sentir aquell sentiment d'odi i venjança contra aquell home. La ràbia era real. De fet, diuen que els somnis serveixen per consolidar els nostres records perquè formin part activa de la nostra memòria. I si tot allò m'havia passat en una altra vida? I si tot era real? Per sort era de dia i vaig poder tornar a casa sense ser perseguit per criatures estranyes. Aquella mateixa nit vaig voler tornar al bosc per observar el comportament d'aquells éssers. Però aquest cop m'hi vaig apropar més

del que altres havien fet. Em vaig deixar agafar per uns quants d'ells, que em van portar davant del seu cap. Les llegendes que explicava la gent del poble sobre aquelles terribles criatures que ocupaven els boscos de la regió deien que durant el dia estaven amagades en una cova que hi havia al costat d'un arbre molt gran a l'extrem nord, on el bosc s'ajuntava amb les escarpades montanyes que més enllà es transformaven en els Cárpat. Sempre havia prescindit de la saviesa popular. Creia que totes aquelles històries no eren reals, que totes estaven mancades de coherència i de dosis de realitat. Però ara em trobava atrapat en una d'aquelles llegendes. Quan em van despertar estava just davant del seu cap. M'havien deixat inconscient perquè no veiés on era el seu amagatall. Allà ho vaig entendre tot.

Continuarà...

■ Josep L.

Mike l'informàtic

■ Adrià Ribaballada

Àrea de
JOVENTUT
Arbúcies

